

Vánoční dětská slavnost [9]

Svatoštěpánské přemítání — Martin T. Zikmund [2]

Víra mne podpírala celý život — Rozhovor se sestrou Olgou Zelenou [4]

Sborová solidarita — Představujeme partnerské sbory a organizace [6]

Z rodinné korespondence Jana Karafiáta [7]

Recenze knih ze sborové knihovničky [10]

Svatoštěpánské přemítání

Na konci starého roku se obvykle bilancuje a na začátku nového roku zase přicházejí ke slovu předsevzetí. Uplynulý rok bilancovat nechci. Z mnoha různorodých aktivit zmíním jen jednu jedinou akci: letní pobyt rodin a dětí v Orlovech u Humpolce. Ta se velmi vydařila. Nechci dále vyjmenovávat jednotlivé činnosti — pravidelné či jednorázové — ani jednotlivé členy sboru zapojené do té či oné sborové práce. Výčet by nebral konce. Raději bych se pokusil o obecnější pohled.

Při nástupu do práce na Vinohradech jsem si pro sebe i pro sbor uložil hlavní cíl: budování zralého, charizmatického, evangelického společenství. Takový totiž má být křesťanský sbor podle Písma: mají se v něm uplatňovat obdarování jednotlivých jeho členů. Sbor by neměl být veden nějakou jednou silnou osobností, která by všechno řídila, ale má být veden a spravován týmově, ve vzájemné úctě a lásce a podle presbyterně-synodního zřízení. Zdá se, že toto pojetí sboru se z Boží milosti začalo velmi brzy a prudce spontánně rozvíjet, takže mám dojem, že právě takový sbor, který jsem si představoval, už tady je.

Jestliže by jediným naším zadáním mělo být budování našeho vinohradského společenství, mohli bychom nabýt dojmu, že jsme se ocitli již “za vodou”, že sbor je z lidského hlediska pro budoucnost zajištěn. Základní a prvořadou důležitost ve struktuře církve má vskutku sbor. Přesto péče o církve se budováním sborů nevyčerpává. To se na Vinohradech také ví. Mohli bychom doložit na konkrétních příkladech, jak se tato vztáženost k celku u nás také rozvíjí.

Tane mi však na mysli ještě jiná věc než hospodářská pomoc, benefiční trhy a koncerty, zaštit'ování seniorátních a akcí konaných v našich sborových prostorách. Po této stránce nalezneme u nás i v jiných sborech hodně dobré vůle. A to je dobrá známka. Co bychom však měli u nás i v jiných sborech ještě více promýšlet, je otázka našeho vyznání (to, co nás spojuje s ostatními křesťany, nebo eventuelně co nás od nich odděluje) a zároveň otázka našeho společného svědectví v této společnosti (jak rozumíme jako křesťané sami sobě a svému poslání uprostřed naší převážně sekularizované společnosti).

Pro tyto účely zde fungovala dříve akademická Ymka, Kostnická jednota, pořádala se “Evangelická díla” (víkendové sjezdy), extenzivní přednášky profesorů z fakulty, atp. Akademická Ymka dnes sdružuje jen malý hlouček zájemců, Kostnická jednota již delší dobu kolabuje, Evangelická díla se již přestala organizovat. Profesori jsou pod tlakem daleko větších akademických požadavků než dříve, což objektivně omezuje jejich cestování po církvi. Zájem o celocírkevní či naddenominační tisk stagnuje — snad se světlou výjimkou časopisu Český bratr. Chybí více podnětů pro promýšlení otázek našeho vyznání i našeho svědectví v naší době. A nedostává se nám ani vhodné platformy pro tato setkávání, rozhovory, společné modlitby, společnou četbu Bible, atd.

Přesto lze více využít možností, které nabízí zavedená činnost seniorátu. A to jak presbyterních konferencí, tak konzultace učitelů nedělních škol, atp. Dále by bylo dobré povzbudit naší “malou

ekuménu” na Praze 2. Sem patří každý měsíc eucharistická bohoslužba s husitskou církví a také různorodá shromáždění s jinými církvemi v naší části Prahy (zpravidla 3x za rok). Tato výše zmíněná shromáždění zůstávají na periferii našeho zájmu. Má to své příčiny, nelze zvládnout všechno. Přesto v tak velkém sboru, jako je ten náš, bychom naše zastoupení na výše zmíněných setkáváních mohli podpořit mnohem výrazněji.

Se zajímavou aktivitou svého druhu, která náš kostel otevírá veřejnosti, přišel bratr Radoslav Kvapil. 3x za rok pořádá Mezinárodní společnost Antonína Dvořáka spolu s naším sborem koncert s přednáškou. Toto spojení hudby a slova již našlo řadu pravidelných zájemců z celé Prahy (křesťanů i nekřesťanů). Obvykle poté pořádáme i rozhovor o tématu přednášky na faře při čaji a kávě. Dále se začala rozvíjet koncertní činnost každé první úterý v měsíci nejen pro starší věkem. Je to příležitost k poslechu velmi

kvalitní hudby a také k pravidelnému setkávání s přáteli z jiných sborů anebo i s nekřesťany.

Seznámení s živými bohosloveckými i kulturně náboženskými otázkami bychom mohli alespoň zčásti umožňovat půjčováním relevantních knížek z naší zamýšlené sborové knihovny ve velkém sále (za určitých podmínek bude možnost zapůjčit si knížky domů) a pozoruhodných křesťanských časopisů, které jsou již teď k dispozici na závěsném systému v hale (např. Dingir, Křesťanská revue, Universum, Naše rodina atd).

Rozdmýchávejme tedy uhlíky našeho reformačně-angažovaného křesťanství! Necht' nás Pán Bůh sám osvíti svým Duchem a dá nám způsobilost k další práci na svém královském vinohradu (jak na Korunní 60, tak v zemích koruny české).

Martin T. Zikmund
26.12.2005

□ Kalpana — naše nová holčička

Ráda bych představila naše v pořadí již 2. adoptivní dítě, kterým je holčička z Indie jménem Kalpana Sangee GALI. Narodila se 27.8.1997, bydlí ve vesnici C. N. Kota, stát Ándhrapradéš a je římskokatolického vyznání. Její otec Jakob a matka Sushila pracují jako kuchaři v náboženském domě. Všichni společně žijí v pronajatém domku a na svém poli pěstují ořechy. Na první pohled se zdá, že ani tak nejde o potřebné dítě, vždyť je to jedináček a rodiče mají práci. Jejich práce je však velmi nestálá a rodiče si

nemohou dovolit platit školné. Celkově je rodina velice chudá.

O Kalpaně nám píše, že je velmi chytré, klidné a disciplinované dítě. Má ráda angličtinu a přírodní vědy a chtěla by se stát učitelkou. Mezi její koníčky patří tanec a zpěv a oblíbeným jídlem jsou rýžové placičky a smažené oválky chleba.

To je zatím vše, co o Kalpaně víme, tak nezbyvá než čekat na první dopis. Připojíte-li se k naší sbírce, budete mít tu čest obdržet kopii každého dopisu.

V příštích číslech Hroznu napíší více o Indii, o tom, jak funguje tento projekt přímo na místě a o školním systému.

Jana Fučíková

Víra mne podpírala celý život

Rozhovor se sestrou Olgou Zelenou

Paní Olga Zelená, vdova po faráři Dr. Eugenu Zeleném, členka našeho sboru, žije ve svém dvoupokojovém bytě v Praze 10. Vychovala šest dětí. 12. října oslavila své 91. narozeniny. Při letošním narozeninové návštěvě vznikl tento rozhovor pro Hrozen.

Sestro Zelená, jak vzpomínáte na své dětství a mládí?

Velmi dobře. Měla jsem moc hodné rodiče. Vyrůstala jsem v Lounech v cukrovaru, kde byl tatínek správcem. Maminka byla v domácnosti. Měla jsem bratra, žili jsme velice pěkně. Myslím, že mě rozmazlovali.

Jaké školy jste navštěvovala?

V Krabčicích jsem začala navštěvovat rodinnou školu, v ní jsem pak pokračovala v Praze.

Jsem vyučená švadlena. Měla jsem krátkou praxi a pak jsem už šila pro rodinu. To mně velice pomáhalo, protože jsem všechno dětem ušila. Do práce jsem chodila, až když vyrostly děti.

Kde jste pracovala?

Pracovala jsem v Praze v družstvu, kde se vyráběly elektrody. Zůstala jsem tam až do důchodu.

Kde jste se seznámila se svým budoucím manželem?

V Lounech. Ale hlavně v Teplicích, kde jsem dělala praxi. Vzali jsme se v roce 1935. Než byl manžel uvězněn v Dachau, narodily se nám čtyři děti. Po válce přibyly ještě další dvě.

Ve kterých sborech jste společně působili?

V Teplicích, v Pardubicích, v Javorníku jsem byla sama s dětmi, a pak v Praze, kde byl manžel zaměstnán jako ředitel Diakonie a posléze tajemník synodní rady.

Jak dlouho jste pobývala s dětmi v Javorníku?

Čtyři a půl roku. Měli jsme se tam velice dobře. Javorničtí nás měli moc rádi a já je také. Moc nám pomáhali. Nosili nám jídlo a starali se o nás velice pilně. Neměli jsme vůbec žádnou újmu. Naopak jsem mohla pomáhat s živobytím ještě lidem v Praze.

Mohli jste být s manželem v nějakém spojení v době jeho pobytu v koncentračním táboře?

Dostávala jsem německé dopisy a také tajné – české. Javorničtí nám nosili jídlo a já jsem posílala až 12 kg balíky do Dachau.

Věděla jste, že došly?

Ano, dovnitř jsem psala obsah a manžel mi potvrdil, že všechno přišlo v pořádku. Živil ještě další lidi, protože Rusové, Poláci a Francouzi nedostávali nic. Byl tam farářský blok, a tak jim manžel mohl pomáhat. Sbor byl pro nás velkou oporou.

V jakém stavu se manžel vrátil z Dachau?

Byl hubený, ale jinak se nacházel v dobrém stavu. Ty balíky ho udržovaly.

Němci je před nimi rozbalovali a když tam bylo něco nedovoleného, sebrali to. Slivovici jsem tedy posílala obarvenou rybízovou marmeládou. U řezníka jsem kupovala umělá střeva a plnila jsem je rýží s masem.

Jak se vám dařilo po válce?

Velice zle. Děti měly problémy dostat se na střední i vysoké školy. Nesměli jsme ani do NDR. Znali jsme lidi, kteří šli

z koncentráku do komunistického kriminálu.

Jste členkou našeho sboru, jak na sbor vzpomínáte?

Pilně jsme do sboru chodili. Děti zde byly konfirmovány. Zažili jsme faráře Jerieho a Moravce. Přátelili jsme se např. s Laichterovými.

V Praze jste chodila za svobodna do Ymky, že.

Ano, to mě moc zajímalo. Chodila jsem na přednášky a v létě jsem byla dvakrát na konferenci. Velice mě zajímal Hromádka. Já jsem ho měla moc ráda.

Řekněte, co pro vás znamená víra.

Pro mě je to něco samozřejmého. Já jsem v tom vyrostla. Měla jsem dědečka a strýce faráře. Víra mne podpírala celý život. Je to prostě ve mně. Každou neděli poslouchám bohoslužby z rádia, takže žiju těmi sbory. Dneska už do kostela nemůžu. Poslouchám tedy doma. Lituju, že si tak málo pamatuji písně, protože někdy dávají i katolíci naše písně. Mohla bych si je zazpívat, ale nepamatuji si je.

Ptala se Miriam Zikmundová

□ Z jednání staršovstva

Staršovstvo na své pravidelné schůzi 8. 12. mj.:

- pohovořilo s bratrem Janem Machem a přijalo jeho žádost o členství v našem sboru;
- vyhovělo žádosti krnovského sboru o 25 malých kalíšků pro vysluhování večeře Páně na 3 roky;

- rozdělilo částku 4.800 Kč — výtěžek z občerstvení a sponzorské dary při předvánočním dobročinném bazaru v našem sboru — rovným dílem mezi mateřské centrum a Bratrskou školu;
- schválilo uvolnění částky 300.000 Kč na vybudování sborové kuchyně;
- zvolilo sestru kurátorku J. Šarounovou předsedkyní staršovstva po dobu nepřítomnosti bratra faráře M. T. Zikmunda od 1.1. do 28.5. 2006. (es)

Sborová solidarita

Představujeme partnerské sbory a organizace

Při posledním výročním sborovém shromáždění členové našeho sboru odsouhlasili, že část z výnosu domu věnujeme letos mimo sbor — třeba na pomoc Diakonii či jiným sborům, které se ocitly ve velkých finančních obtížích. Staršovstvo volilo pro tentokrát podporu adresnou — tedy nikoliv příspěvek do celocírkevního fondu, ale pomoc zcela konkrétním potřebným sborům a organizacím. Přesné informace o výši a účelu naší pomoci budou k dispozici na výročním sborovém shromáždění — v tomto a dalších číslech Hroznu bychom jen krátce představili sbory a organizace, které se staly adresáty našeho příspěvku.

jaš

□ Javorník

Javornický sbor se nachází se v pohraničí s Polskem v bývalých Sudetech. Vznikl krátce po válce z nově přichozích osídlenců. Průměrná účast při bohoslužbách je 10-15 osob, salár platících členů sboru je asi 30. Pravidelně se koná biblická hodina, někdy také nedělní škola. Známým se stal sbor díky domu na

Travné, místu setkávání mládeže. Téměř 50 let zde sloužil br. farář Adolf Petr. Od 31.3.2005 je sbor administrován z Jeseníku, ale ohlíží se po novém kazateli. Ekonomická nouze posledních let donutila sbor prodat dům v kazatelské stanici Skorošice. Bylo nutno splatit několik vysokých dluhů, také již sbor nebyl schopen odvádět platbu Personálního fondu a repartice. Poslední peníze chce sbor investovat do výměny oken fary, která jsou již v havarijním stavu.

(z dopisu administrátora sboru
Paula Prejdy)

□ Raná u Hlinska

Sbor Raná u Hlinska byl více než 11 let neobsazen. V posledních letech vyvinul velkou snahu o získání vlastního faráře. Vzhledem k tomu, že fara byla v havarijním stavu (poslední farář sboru ji již neobýval), rozhodlo se staršovstvo pro rekonstrukci. Z ní je hotova část, která slouží shromážděním sboru (modlitebna, dvě přilehlé malé místnosti, sociální zařízení). Mezi tím byla také rekonstruována střecha kostela a část jeho oken, obojí rekonstrukce byla již nutností. Tento rok se podařilo sboru získat farářku na polovinu pracovního úvazku. Jelikož bydlení farářky se vyřešilo jinou cestou (s manželem bydlí na faře v Krouně), byly práce na rekonstrukci fary dočasně pozastaveny. Stalo se tak také z nedostatku dalších finančních prostředků. Sbor se nyní nachází v poměrně tíživé finanční situaci, daří se

mu splácet půjčku na rekonstrukci kostela. V současnosti leží na sboru ještě dluh za nová okna na faře. S pochopením člena sboru, který tuto zakázku vyhotovil, je splácení odloženo.

Náklady spojené s personálním fondem jsou nyní vyšší, než když byl sbor administrován. Sbor má přibližně 250 duší, a přesto, že je velká část dů-

chodového věku, projevuje velikou obětavost a snahu sborové finance řešit tak, aby sborové dluhy byly co nejdříve splaceny. Přesto momentálně sbor dostatečnými prostředky na personální fond nedisponuje.

*(z dopisu sestry farářky
Marty Sedláčkové)*

Z rodinné korespondence J. Karafiáta

Dne 4. ledna si připomínáme 160. výročí narození Jana Karafiáta, člena našeho sboru

... Pán Bůh je rádce. Jde-li vám o jeho radu, dostanete ji. Zatím pěkně pozdravuju a přeju vám, aby si nás ten Král tichý utišil a utěšil, ať už si to přejeme, nebo ne. Přeju vám všechno dobré, zvláště aby se mělo dobře srdce vaše. Všechno nic neprospívá a jen u Pána Ježíše jest pokoj a radost. Bez Něho by to bylo i zde (na Valašsku) všelijaké, s Ním však je to zlaté.

... Kdybys neříkal nikomu nic a domlouval se s Pánem Ježíšem, že bys mu rád byl tím nebo oním ke cti, ó pane, to On by si z Tebe dovedl cokoliv udělat. On to umí.

... Ale něco, co by sis sama mohla dát: To něco je, když za těchto všeobecně rozmrzelých časův člověk umí si to své pochválit a náležitě si to vážit! Celkem dostane asi Pán Bůh velmi málo díky i od těch, kteří se k němu ještě hlásí. Inu, když my jsme tak hodní a vše kolem nás tak příliš špatné! Jemu se to nelíbí. (4 Mojž. 11,1)

... Chytám já se vždy toho milostivého pravidla, že On se nesmilovává nad jedním toliko, nýbrž že s jedním táhne za sebou celé rodiny, a těším se, že On nás nenechá každého jít jinou cestou, ale že nás všechny uvede na svou cestu. Vít' On, jaká to bída, když jsou si lidé podle těla tak blízcí, podle ducha však daleko, daleko od sebe... A tak se jen těšme a chvalme si to. Nemáme my to věru na tom světě nejhorší. Já rád doznávám, že když mi o Něj běželo, vždy jsem výborně pochodil. A co si přeju, jest to, aby můj zřetel tak poctivě, jediné a cele k Pánu Ježíši byl obrácen.

(dopis sestře 14.2.1883)

Stýskává se mi, ale Pán Ježíš mne při tom dobrotou zasýpá, a On sám jest mi lepší než všechno.

(závěr dopisu z r. 1892)

Vybrala Jarmila Filipiová

□ Tomáš Najbrt, Naděje a Divoké husy

Předvečer druhé adventní neděle se rozezněl tóny starých i nových písniček. Písniček, které zazpíval Tomáš Najbrt na

koncertu, pořádaném naším sborem. Bylo to opravdu moc pěkné, a kdo přišel, byl potěšen nápěvy, které zněly již před pár set lety, a zvukem nástrojů,

kteřé je v té době doprovázely. Když dozněly moldánky, šalmaj a loutna, přišlo ke slovu současně — vlastní písničky Tomáše Najbrta, kterému za celý koncert patří velký dík, o to větší, že se vzdal honoráře ve prospěch brněnské Naděje.

Protože sbor určil, že výtěžek z tohoto koncertu daruje brněnské Naději (o které se ctěně čtenářstvo dočetlo v minulém čísle), měli jsme potěšení přivítat pana Jana Slámu, ředitele brněnské Naděje, a vyslechnout si od něj povídání o nadějně práci v Brně.

Koncert byl plný písni, převleků i historických nástrojů. Na jeden z nich si pod dohledem Tomáše Najbrta zkouší zahrát nadšený divák.

Koncert byl zařazen do programu "Hejbní kostrou pro druhé", který vypsal Nadace Divoké husy pro rok 2005/2006, což znamená, že výtěžek z koncertu, který činil přes jedenáct tisíc korun, nadace Divoké husy zdvojnásobí.

mch

□ Inzerce

PC PRO MANŽELE STRÁDALOVY. Prosíme toho, kdo by mohl věnovat nebo zapůjčit starší PC pro manžele Strádalovy, aby se ozval sborové sestře Jarmile Raisové. Děkujeme.

**VÝBĚROVÉ
ŘÍZENÍ NA
MÍSTO ŘEDITELE
POBOČKY
NADĚJE V BRNĚ.**
Požadavky: VŠ, SŠ +
praxe v soc. oblastí,
organizační a řídicí
schopnosti, sociální

Vánoční dětská slavnost

Vánoce jsou za námi, ale přece se k nim v tomto čísle trochu vracíme... Vánoční dětská slavnost je jednou z akcí, které ke slavení svátků v našem sboru neodmyslitelně patří. A tak jsme 18. prosince skoro nemohli poznat náš kostel — během vánoční hry se totiž změnil v Herodův palác, betlémskou stáj a následně Egypt. Hru napsal Martin Zikmund, děti statečně přednášely své role, které s nimi sevcivil tým učitelů NŠ

pod vedením Zdeny Novotné, a zpívaly písně s hudebním doprovodem v režii Jiřího Svobody. Výčet jmen by byl daleko delší — ještě bylo třeba vyrobit kulisy, nainstalovat je pracně v kostele, nazdobit stromeček, připravit balíčky a tisíc dalších drobností... no a samozřejmě pochválit děti, jak jim to hezky šlo. Byla to slavnost dětí i dospělých, slavnost společnosti.

jaš

Zpívání v Herodově paláci

Mudrci hledají Ježíše

Tesař Josef se svými společníky

Knihy k užitku i potěšení

Znalost knih, které jsou k dispozici také v naší sborové knihovně, se může projevit i ve zcela nečekaných souvislostech.

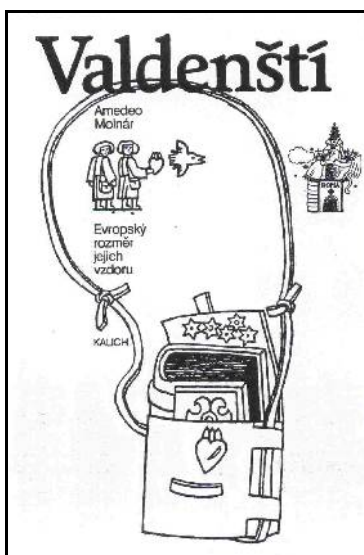
Většina z nás ví, že pořadatelským městem nadcházejících zimních olympijských her je italský Turín, ve skutečnosti však i další alpská horská sportovní střediska v jeho blízkosti, mezi něž patří např. Sestriére nebo také Torre Pellice. Posledně jmenované městečko (a údolí San Martino) jsme navštívili s manželkou během mé služební cesty do Itálie před pár lety, protože mi bylo neznámým pojmem, a přitom stále připomínalo něco, o čem už jsem slyšel. A co jsme zde našli? Velký chrám, který je centrem

protestantské církve Valdenských (pořádají se zde jakési jejich „koncily“) a velké muzeum, které návštěvníkům přibližuje historii i současnost této církve, která má i k Čechám blízko a jejíž příslušníci zde a v okolních horách dodnes žijí. Muzeum Valdenských obsahuje i rozsáhlou knihovnu a v ní tehdy překvapivě chyběl jediný knižní titul, který jsem v souvislosti s Valdenskými znal a okamžitě si vybavil – Valdenští od Amedeo Molnára. Dnes už tam tato kniha figuruje na čestném místě. Kdo z vás pojedje na olympiádu do Turína, může se o tom přesvědčit – zrovna tak však tato knížka nechybí v naší sborové knihovně.

Miloš Lešikar

□ Recenze

Valdenští Evropský rozměr jejich vzdoru

(*Amedeo Molnár, ilustrace Jindřich Čech, obálka, vazba a grafická úprava Ivan Urbánek, druhé rozšířené vydání, Kalich 1991 v Evangelickém nakladatelství Praha*)

Dějiny křesťanského západu poznamenala celá řada skoro neustálých pokusů o reformaci. Valdenské hnutí, reformační rozběh, který si ve středověku nejdéle uchoval povahu protestu tím, že žil paradoxnost evangelické zvěsti, vznikl z lyonské iniciativy Valdésovy ve 12. století. Jako kacířské bylo toto učení vytlačováno dále do Evropy a nejvíce se uchytilo a zakotvilo právě v horách (Alpách) na pomezí Francie a Itálie v údolích Piemontu, ale i v Lombardii a někteří vyznavači dorazili přes Německo i do Čech (Lanškrounsko a moravské Fulnecko). Kniha je zajímavým čtením o dějinách evropské reformace.

Kde je co v Bibli?

Abecední klíč pro čtenáře Písma

(Sestavil Antonín Frinta, ekvivalenty ekumenického překladu doplnila E. Suchá, obálka a graf. úprava P. Černý, druhé doplněné vydání, Kalich 1992)

Jedná se o útlou, ale velmi praktickou knížku, která může být dobrým pomocníkem při četní nejrozšířenější knihy světa — Bible. I Bible však může být pro mnohé knihou zavřenou, ba dokonce zapečetěnou a neplodnou, jak říká autor

příručky. Aby tomu tak nebylo, vznikla řada pomůcek, jak do ní vnikat a moci jí užívat denně jako léku duše.

Původní práce Frintova vychází z kralického znění biblického textu (abecedně řazená podstatná jména s odkazem, kde se v Bibli dají najít), které je pro současného čtenáře doplněno (ve stejném rozsahu vybraných hesel) i o znění ekumenického překladu, který je dnes rozšířenější.

jml

□ Adventní trh

Jako každoročně se ve druhou adventní neděli konal ve sborových prostorách dobročinný trh.

Členy sboru, kteří bez složitého organizování dělali, co bylo potřeba, i tu pěknou trochu navíc, vyjmenovat nelze. Akce totiž letos běžela jaksi sama, levice nevěděla, co činí pravice, ale výsledek byl tuze dobrý. Všechny návštěvničky jistě potěšila a možná i překvapila hojná přítomnost členů sboru ve věku mezi osmi a osmnácti lety za prodejními stoly. Jmenovité díky vedle sestry Jarmily, která se chápala se samozřejmostí sobě vlastní všech organizačních a finančních úkolů, které z pořádání trhu vyplývaly, patří především přítelkyním sboru — Magdě Jelínkové, Věře Lukášové, Jarmile Laichterové, Janě Růžičkové, Aleně Štěpánové a Magdě Marešové.

Pánský divadelní spolek Ochotnice z předvedl dětem loutkové představení se zpěvy "Kapitán Háček". Díky tomuto milému zpestření na druhou hodinu odpolední dorazilo do sboru dalších asi dvacet dětí s rodiči. Vedle tržeb jed-

notlivých charitativních organizací jsme získali 4500 korun, které přispějí provozu našeho mateřského centra.

Kdo nepřišel, neochutnal dobroty, nepodpořil práci neziskových organizací, nepomohl jejich klientům, nenapil se punče Jany Fučíkové, nedonesl si pěkné dárky a dárečky pro své blízké a nedozvěděl se, jak to bylo s kapitánem Háčkem.

Dá-li Pán Bůh, tak za rok znovu.

vuba

□ Recept na štěstí

Ve štěstí by neměla chybět láska, především od rodiny a přátel. Také by neměl chybět domov a příroda. Musíme přidat i hodně víry, klidu a míru. Neměli bychom přidat ani chudobu, ani bohatství, prostě něco mezi tím. A nakonec dáme do mísy čtyřlístek, důkladně promícháme, dáme do trouby, upečeme, vyndáme z trouby a dáme na vánoční tabuli.

Anička Zikmundová

□ Sborové akce v lednu

Neděle	8.1.	9.30	káže americká profesorka teologie dr. Kathy Dawson z Decatur, Georgia
Pondělí	9.1.	19.00	schůzka hospodářské komise
Úterý	10.1.	14.30	setkání pro starší věkem — připravují Strádalovi
Úterý	10.1.	18.30	setkání Aliančního modlitebního týdne, modlitebna CB, Římská 43
Středa	11.1.		biblická hodina se nekoná
Čtvrtek	12.1.	19.00	schůze staršovstva
Neděle	15.1.	9.30	bohoslužby, káže J. Strádal st.
Neděle	15.1.	17.00	otevřené staršovstvo - o svých zkušenostech s prací kurátora a presbytera promluví bratr Miroslav Filipi
Úterý	17.1.	14.30	setkání pro starší věkem — připravují Zikmundovi st.
Čtvrtek	19.1.	19.30	setkání střední generace - promluví Hanka Šilarová o své cestě s organizací Člověk v tísní do Pákistánu
Neděle	22.1.	9.30	bohoslužby, káže J. Strádalová
Úterý	24.1.	14.30	setkání pro starší věkem — připravují Strádalovi
Středa	25.1.	10.00	divadélko v Mateřském centru — Oráč a obří
Čtvrtek	26.1.	18.30	schůzka učitelů NŠ
Neděle	29.1.	9.30	bohoslužby, káže J. Strádal st.
Úterý	31.1.	14.30	setkání pro starší věkem — připravují Zikmundovi st.

Biblické hodiny se konají každou středu od 19.00 hodin (kromě 11.1.), pokračuje probírání knihy Exodus.

Mládež se schází vždy v pondělí ve 20.00 hodin.

Hrozen vinohradského evangelického sboru

Vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 18. každého měsíce. Redakční kruh tvoří **Matěj Cháb** (chab@idealtour.cz), **Miloš Lešikar**, **Petr Sláma** (slama@etf.cuni.cz), **Jana Šarounová** (sarounova@quick.cz) a **Blanka Uličná**. Tiskovou verzi v programu OpenOffice.org připravuje **Tomáš Osladil**, internetovou **Jan Šaroun** (saroun@quick.cz). Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**